

נאום מר נח פלוג**יו"ר מרכז הארגונים של ניצולי השואה בישראל ונשיא ארגון אושוויץ הבין-לאומי
4 במאי 2005**

לפני שישים שנה, בארבעה במאי 1945, הייתי אסיר במחנה הריכוז מאוטהאוזן-אבנזה. זו היתה כמעט התחנה האחרונה שלי, אחרי חמש שנים וחצי שבהן הייתי בגטו לודז', באושוויץ, בגרוס רוזן ובצעדת המוות למאוטהאוזן. משקלי היה שלושים ושניים קילוגרם והייתי קרוב למוות פיזי ונפשי. במצב דומה היו רוב אסירי מחנות הריכוז. באחד במאי הביאו הגרמנים חומר נפץ למכרות שבהם עבדנו והחליטו להכניס את כל האסירים אל המכרות ולפוצץ אותנו חיים במעמקי האדמה. כעבור ימים אחדים ציווה מפקד המחנה על כל האסירים לרדת למכרות. כולנו צעקנו: "לא נרד למכרות". אנשי האס אס, שראו את סוף המלחמה באופק הקרוב, ברחו. באותו היום החליטה הנהגת המחנות שפעלה במחנה לשפוט 52 אסירים, שהיו עוזריהם האכזרים של הגרמנים. גזר-דינם היה מוות.

בשמונה במאי נכנעה גרמניה הנאצית. כל מי ששרד ניצל בזכות המקריות, מזל או חברים. אותי הצילו חברים. בני משפחותינו נרצחו, רכושנו נגזל ואנחנו נשארנו לבד, חולים ובודדים. היינו חופשיים, אבל רק אז קלטנו את גודל האסון שפקד אותנו. הניצחון על מכונת ההשמדה הגרמנית האכזרית בא בזכות הקואליציה העולמית והמאמץ המשותף של ברית המועצות, ארצות הברית, בריטניה ומדינות נוספות. אנו הניצולים מצדיעים ללוחמים בצבאות בעלות הברית, לאחינו היהודים שלחמו נגד הנאצים בצבא האדום ובכל הצבאות שלחמו נגד הנאצים ולפרטיזנים ואנשי המחנות האנטי-נאציות. לולא ניצחון של בעלות הברית לא היינו כאן.

אחרי השחרור ממחנות המוות, מן הגטאות ומן המסתור, ואחרי רצח של שישה מיליון אחינו, עלינו לארץ. אנחנו, עשרות אלפי ניצולי שואה, עשינו את הדרך מאירופה – אל חופי ארץ-ישראל. כאן לקחנו חלק במאבק על הקמת המדינה והיו בינינו שריד אחרון למשפחתם שנהרגו בקרבות מלחמת השחרור. תרמנו לפיתוחה ולביסוסה של המדינה בכל תחומי העשייה – בכלכלה ובביטחון, במדע, בחינוך ובאקדמיה, במשפט, בתעשייה ובתרבות.

שיקמנו את חיינו ותרמנו לסביבה ולחברה בכל המקומות שהגענו אליהם – גם במדינות מעבר לים. כמה מבין הניצולים קיבלו פרס נובל. הניצולים היו היוזמים והמובילים בנושא זיכרון השואה, ההנצחה, התייעוד והמחקר בנושא. עשינו הכול כדי לבנות חיים חדשים, אך גם לזכור ולא לשכוח.

במאי 1945, כאשר "נולדנו מחדש", היינו מרביתנו בני 18 עד 28. דור ההורים והסבים נרצח, וכמוהו גם דור הילדים. שישים שנה חלפו עלינו, אבל הפצע לא נרפא – ואולי הוא כואב עוד יותר ונפתח מחדש בזקנתנו. כולנו חוזרים ביום הזיכרון לשואה והגבורה על מילותיה של המשוררת זלדה: "לכל איש יש שם". אנו חייבים לזכור שגם לאלה שנתרו בחיים יש שם.

חובתה של מדינת ישראל לזכור לא רק את אחינו ואחיותינו שנרצחו, אלא גם להבטיח לניצולים להזדקן בכבוד בערוב ימיהם.